

retten for at faa tilkendt Erstatning for uforskyldt Varetgætsarrest, men den samme Overret, som havde frifundet Manden, nægtede altsaa at yde ham nogen som helst Erstatning for uforskyldt Varetgætsarrest. Jeg gaar dog ud fra, at naar Sagen kunde blive prøvet for Højesteret, var der en Sandsynlighed for, at Højesteret vilde komme til et andet Resultat. Siden Overretten frikendte Manden, som var dømt ved Underretten, kunde der ogsaa være en Mulighed for, at Højesteret vilde antage, at Manden var aldeles uskyldig, og at der burde tilkendes ham Erstatning for uforskyldt Varetgætsarrest. Derfor vil jeg gerne saa indtrængende, som det er mig muligt, lægge et godt Ord ind for denne gamle Mand lige over for den højtærede Minister om, at hvis han kan fremskaffe ny Oplysninger, maa denne Sag blive prøvet for Højesteret. Med disse Ord anbefaler jeg altsaa Andragendet til Tingets Velvillie og til den højtærede Justitsministers nærmere Overvejelse.

Ordføreren (Jens Busk): Jeg takker den ærede Justitsminister for hans Udtalelser om begge Andragender, og jeg takker ham navnlig af den Grund, at han egentlig ikke har stor Fidus til nogen af dem; men nu, da Finansudvalget enstemmigt har anbefalet dem, bøjer sig for denne Henvisning og vil tage Sagerne op. Som jeg ogsaa sagde i min første Tale, viste det sig i Finansudvalget, at alle vi, der vare specielt kendte paa Landet, havde Tro til, at disse Landpolitiefterretninger vilde være til Gavn, men at mærkværdig nok alle de, der ikke vare særlig kendte paa Landet, mente, at det ikke vilde have nogen Betydning. Jeg tror, at de ville have en ikke lille Betydning. Som sagt, den højtærede Minister har stillet sig velvillig til Sagen, og saa kunne vi ikke forlange mere.

For hans Stilling til det andet Andragende er jeg ham ikke mindre taknemmelig. Det er jo en Kendsgerning, at denne Mand har været arresteret i 7 Maaneder, og det er en Kendsgerning, at det, han blev arresteret for, har han ikke kunnet overbevise om, og da man rodede op i hans Fortid og fik fat i en anden Sag, for hvilken han saa endelig blev anklaget, blev han ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten pure frikendt. Det vilde da tage sig underligt ud, at man, fordi Manden for mange Aar siden havde opført sig mindre rigtigt og var kommen i Kollision med Straffeloven, skulde slaa Haanden af

ham. Vi have jo en Lov om Æresoprejsning, og jeg vil antage, at Manden har faaet Æresoprejsning for mange Tider siden. Men det er et Forhold, jeg skal vogte mig for at sige noget bestemt om, da jeg ikke kender det. Jeg siger kun, at, efter hvad der foreligger i Sagen, vilde det være underligt, om den højtærede Minister vilde blive ved at fastholde sin Afvisning, hvad han jo heldigvis heller ikke har gjort. Jeg blev i Særdeleshed glad ved, at den højtærede Minister udtalte, at hvis Manden kunde angive ny Oplysninger, vilde Ministeren tage Sagen op igen. Manden klager imidlertid i sit Andragende over, at han er saa fattig, at han ikke er i Stand til at skaffe Bevisligheder, idet det vil koste ham 30 Kr. at faa nogle Bilag, som ikke ere vedlagte, og disse Penge kan han ikke overkomme. Jeg vil da bede den ærede Rigsdagsmand for den paagældende Kreds at være opmærksom paa, at Ministeren siger, at naar Manden maatte komme med Angivelse om ny Oplysninger, vil han være villig til at undersøge Sagen igen for om muligt at faa fat paa en Ende og rinke det op, om der er noget i det. Det er jo meget godt, for ret mange Bekostninger kan Manden ikke have. Som sagt, kan han angive ny Momenter, som kunne være af Betydning i Sagen, vil den højtærede Minister være villig til at optage Sagen paa ny, og vi kunne saa ad Aare faa Svar fra Ministeren om, hvad Resultatet er blevet.

Jeg er altsaa den højtærede Minister særdeles taknemmelig for hans Stilling over for disse to Andragender, som han egentlig ikke har haft stor Lyst til at give sig af med.

Justitsministeren (Alberti): Der er slet ikke noget mærkeligt i, hvad der er fremhævet af begge de to ærede Medlemmer, at denne Mand er frifunden ved Overretten, og at den samme Overret har nægtet at yde ham Erstatning for Varetgætsarrest. Man maa huske paa, at i en kriminel Sag kan vedkommende kun dømmes, naar der foreligger Bevis for, at han har gjort sig skyldig i det, han sigtes for, medens han kun kan vinde en Erstatnings-sag, naar der foreligger Sandsynlighed for, at han har været uskyldig i det, han sigtes for. Det er altsaa to helt forskellige Bevisspørgsmaal, som foreligge i de to Sager, og der er derfor intet som helst mærkværdigt i, at Overretten maa erkende, at der ikke foreligger Bevis for, at han har gjort sig skyldig i nogen Forbrydelse,